

Μετά τον καταστροφικό σεισμό του 1999 στην Αθήνα, ξεκίνησε το Εθνικό Πρόγραμμα Αντισεισμικής Ενίσχυσης Υφιστάμενων Κατασκευών από το Τ.Ε.Ε. Μέσω του προγράμματος αυτού μελετήθηκε η ταυτότητα των κτιρίων και χαρτογραφήθηκε όλη η χώρα ανάλογα με τον κίνδυνο που μπορεί να αντιμετωπίσει η κάθε περιοχή σε περίπτωση ισχυρού σεισμού λαμβάνοντας υπόψη τα υλικά, το ύψος και την ηλικία των κτισμάτων και συσχετίζοντάς τα με τη σεισμικότητα και τα είδη των εδαφών. Ταυτόχρονα αποφασίστηκε να υπάρξει πρωτοβάθμιος προσεισμικός έλεγχος 80.000 δημοσίων και κοινωφελούς χρήσης κτιρίων μέχρι το 2001 και παρεμβάσεις όπου κρίνεται αναγκαίο. Μέχρι σήμερα μόνο στο 5% των κτιρίων αυτών έχουν γίνει αξιόπιστοι πρωτοβάθμιοι έλεγχοι χωρίς όμως σε όσα κτίρια χρειάζονται προληπτικές ενισχυτικές επεμβάσεις, αυτές να έχουν ξεκινήσει. Πολλά νοσοκομειακά κτίρια καθώς και αρκετά σχολεία χρειάζονται λεπτομερέστερο έλεγχο ή και παρεμβάσεις. Δυστυχώς όμως παρόλο που η Ελλάδα είναι μια έντονα σεισμογενής περιοχή, το κράτος επιδεικνύει μεγάλη καθυστέρηση σε βαθμό αδιαφορίας στο να λάβει τα απαραίτητα προληπτικά μέτρα προστασίας του πολίτη από σεισμό. Σύμφωνα με μελέτη του Ε.Μ.Π. στην Αθήνα απουσιάζουν ελεύθεροι χώροι που μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως χώροι καταφυγής των πολιτών σε περίπτωση ισχυρού σεισμού. Επίσης η παλαιότητα πολλών κτιρίων καθώς και η μεικτή χρήση κατοικίας ή και σχολείων με άλλες δραστηριότητες (μαγαζιά, βιομηχανικές δραστηριότητες, βενζινάδικα, αποθήκες καυσίμων, υποσταθμοί ΔΕΗ κ.λ.π.) τα καθιστά άκρως επικίνδυνα